

[illegible]

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©



נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ר' בן יוסף) מתאריך 22.12.2016 ב-עפ"ת 26743-10-16

עו"ד עמית כהן

בשם המבקש:

עו"ד יעל שרף

בשם המשיבה:

החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ר' בן יוסף) ב-עפ"ת 26743-10-16, במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב-יפו (כב' השופטת ש' קריספין-אברהם) ב-תת"ע 4238-03-16.

להלן אביא את הנתונים הנדרשים להכרעה בבקשה.

רקע והליכים קודמים

2. כנגד המבקש הוגש כתב אישום לבית המשפט לתעבורה הנכבד, המייחס לו עבירה של נהיגה בשכרות - עבירה לפי סעיפים 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה), ותקנה 169ב לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

3. לפי הנתען בכתב האישום, בתאריך 05.03.2016, סמוך לשעה 00:41, המבקש נהג ברח' דרך שלמה בתל אביב מכיוון מערב לכיוון מזרח בהיותו שיכור, כך שבבדיקת נשיפה, אשר נערכה לו נמצא בגופו אלקוהול בריכוז של 345 מיקרוגרם בליטר אויר נשוף.



4. בתאריך 06.09.2016 בית המשפט לתעבורה הנכבד הרשיע את המבקש לאחר שמיעת ראיות, במיוחד לו בכתב האישום. המבקש לא היה מיוצג בהליך זה. במסגרת הכרעת הדין נקבע, בין היתר, כי מכשיר ה"ינשוף", שבו המבקש נבחן – נבדק במסגרת בדיקה תקופתית שגרתית כשבועיים וחצי לפני האירוע מושא כתב האישום, ונמצא תקין; כי לא נפל דופי בבדיקת הנשיפה שבוצעה למבקש, וכי המבקש הודה בבית המשפט, ששתה כוס יין וכן משקה אלכוהולי נוסף, בכמות שאיננה ידועה עובר לאירוע, מושא כתב האישום.

5. בתאריך 06.09.2016 הנ"ל, בית המשפט לתעבורה הנכבד גזר את דינו של המבקש. במסגרת גזר הדין, נקבע כי מתחם הענישה ההולם בעניינו של המבקש:

"כולל פסילה בפועל לתקופה שבין 24 חודשים, כקבוע בחוק, ל-48 חודשים ובין אי הטלת מאסר בפועל ועד הטלת מאסר בפועל לתקופה שלא תעלה על 12 חודשים" (ראו, שם: עמ' 13 לגזר הדין).

לאחר מכן, בית המשפט לתעבורה הנכבד השית על המבקש את העונשים הבאים: קנס בסך 3000 ש"ח, או 30 ימי מאסר תמורתו; 28 חודשי פסילה בפועל (בניכוי 30 ימי פסילה מנהלית); 6 חודשי פסילה על תנאי למשך שלוש שנים, שתחול גם על עבירות בזמן פסילה ונהיגה ללא רישיון נהיגה תקף מעל לשנה; ו-6 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, לבל יעבור המבקש עבירות של: נהיגה בשכרות, נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף מעל לשנה, ונהיגה בזמן פסילה.

6. המבקש הגיש ערעור על הכרעתו ועל גזר דינו של בית המשפט לתעבורה הנכבד. בערעורו המבקש טען כי בית המשפט לתעבורה הנכבד שגה בכך שלא סייע לו לנהל את הגנתו במסגרת ההליך שנוהל בפניו, כפי שלטענת המבקש היה ראוי שיעשה לנוכח העובדה שהוא לא היה מיוצג במסגרת ההליך זה. המבקש הלן עוד על חומרת העונש שהושת עליו בגזר הדין.

7. בתאריך 22.12.2016, בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את ערעורו של המבקש. בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי הרשעת המבקש מבוססת על תוצאות בדיקת "ינשוף", שנערכה כדין, וכן על סמך ראיות נסיבתיות נוספות, ולא נמצא טעם טוב להתערב בה.

לענין גזר הדין, בית המשפט המחוזי הנכבד קבע עוד כי בהינתן עונש פסילת המינימום, הקבוע בסעיף 39א לפקודת התעבורה, ובשים לב לחומרת העבירה בה הורשע המבקש וכן עברו התעבורתי המכביד של המערער, הכולל 41 הרשעות, ביניהן עבירות של נהיגה במהירות מופרזת ואי ציות לרמזור אדום – העונש שהושת על המבקש איננו סוטה לחומרה מהעונש הראוי, ואין מקום להתערב בו.

מכאן הבקשה למתן רשות ערעור שבפני.

טענות הצדדים



8. המבקש טוען כי בית המשפט המחוזי הנכבד שגה כאשר לא התערב בממצאים העובדתיים שנקבעו על ידי בית המשפט לתעבורה הנכבד, וזאת מן הטעם שממצאים אלו נקבעו, לדבריו, כאשר הוא לא היה מיוצג על ידי עורך דין, ומבלי שבית המשפט לתעבורה הנכבד הגן כראוי, לשיטתו, על זכויותיו הדיוניות. בהקשר זה, המבקש מעלה טענות באשר למספר פגמים שנפלו, לגישתו, בעת ניהול משפטו בפני בית המשפט לתעבורה הנכבד. כך, למשל, המבקש טוען, בין היתר, כי במסגרת החקירה הנגדית לאחד מעדי התביעה, העד סתר את עצמו; וכי בדו"ח הפעולה שנכתב על ידי השוטרים - מצוין תאריך שגוי. במקרים אלו, ואחרים נוספים, ראוי היה, לטענת המבקש, שבית המשפט לתעבורה הנכבד יתערב ויסייע למבקש בניהול הגנתו, בשים לב לכך שלא היה מיוצג, וכי בית המשפט המחוזי הנכבד שגה בכך שלא התערב בהכרעת הדין מטעם זה.

המבקש טוען עוד כי העונש שהושת עליו, סוטה לחומרה מהעונש הראוי, וכי היה על בית המשפט המחוזי הנכבד לתת משקל לכך שהוא לא היה מיוצג בפני בית המשפט לתעבורה הנכבד, גם בבואו לגזור את עונשו.

9. המשיבה טוענת בתגובה כי הבקשה איננה עומדת באמות המידה, אשר הותוו בפסיקת בית משפט זה לצורך מתן רשות ערעור. לשיטת המשיבה, טענותיו של המבקש כוללות השגה על ממצאי עובדה - ממצאים אשר נקבעו על ידי הערכאה המבררת, ואושרו על ידי ערכאת הערעור, לאחר שהמבקש, שבשלב זה כבר היה מיוצג, פרס בהרחבה את טענותיו בפני בית המשפט המחוזי הנכבד.

דיון והכרעה

10. לאחר עיון בבקשה ובחומר שצורף לה, ובתגובת המשיבה לבקשה - הנני סבור כי דין הבקשה להידחות. אביא את נימוקיי למסקנתי זו בקצרה מיד בסמוך.

11. הלכה היא כי בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תתקבל רק במקרים בהם מתעוררת שאלה משפטית רחבת היקף וכבדת משקל, בעלת השלכות ציבוריות חורגות מעניינם הקונקרטי של הצדדים לבקשה, או בנסיבות המעוררות חשש מפני עיוות דין, או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 1528/16 פלח נ' מדינת ישראל (12.12.2016); רע"פ 430/17 אזולאי נ' מדינת ישראל (07.03.2017)).

סבורני, והמבקש אף לא טען אחרת, כי הבקשה שלפני איננה חורגת מעובדות המקרה הפרטי של המבקש, ואיננה מעוררת כל שאלה משפטית עקרונית.

12. זאת ועוד - אחרת. לנוכח טענתו של המבקש כי נגרם לו עיוות דין כתוצאה מאי ייצוגו בהליך בפני בית המשפט לתעבורה הנכבד - עיינתי בפרוטוקולי הדיונים, בהכרעתו, ובגזר דינו של בית המשפט לתעבורה הנכבד, ולא



מצאתי כי המבקש הרים את הנטל המוטל עליו להראות כי נגרם לו עיוות דין, או כי מתקיימים שיקולי צדק מיוחדים התומכים במתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי" בעניינו.

די בטעמים אלו, כשלעצמם, כדי לדחות את הבקשה שלפני.

13. אף לגופו של עניין – דין הבקשה להידחות. טענותיו של המבקש מתמקדות בהשגה על ממצאים עובדתיים שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, על יסוד התרשמותה מראיות ומעדויות שנשמעו בפניה. בית המשפט המחוזי הנכבד בחן, אף הוא, את טענותיו של המבקש – ולא מצא מקום לשנות מקביעותיה של הערכאה הדיונית. בהקשר לכך התבטאתי ב-רע"פ 8826/15 שליימוביץ' נ' מדינת ישראל (27.01.2016) כדלקמן:

"לא בנקל תתערב ערכאת הערעור בממצאים כגון דא, שכן הערכאה הדיונית היא זו שמתרשמת באופן ישיר ובלתי אמצעי מן העדים שהופיעו לפניה, וביכולתה לתור נאמנה אחר אותות האמת".

דברים אלו יפים מקל וחומר, כאשר מדובר בהשגות על קביעות עובדתיות שברצון המבקש להעלותן ב"גלגול שלישי", כבעניינינו (ראו גם: רע"פ 2770/16 מוחלס נ' מדינת ישראל (22.09.2016); רע"פ 6512/16 המאירי נ' מדינת ישראל (17.11.2016)).

14. מעבר לכך – הלכה היא כי ככלל, לא תינתן רשות ערעור על חומרת העונש, אלא במקרים מיוחדים בהם מתגלה סטייה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות (ראו: רע"פ 3929/09 דהן נ' מדינת ישראל (16.08.2009); רע"פ 3830/15 בוזגלו נ' מדינת ישראל (08.07.2015); רע"פ 5463/16 עואודה נ' מדינת ישראל (11.07.2016)).

15. העונש שהושת פה על המבקש איננו חורג מהעונש הראוי והמקובל במקרים דומים (ראו, למשל: 7363/16 סטניסלב נ' מדינת ישראל (25.10.2016)). משכך, ובשים לב לעברו התעבורתי המכביד של המבקש, הכולל, כאמור, 41 הרשעות, וכן לקיומו של עונש מינימום של 24 חודשי פסילה, לא מצאתי, כאמור, כי העונש שהושת על המבקש מצדיק התערבות שיפוטית בו ב"גלגול שלישי".

16. נוכח כל האמור לעיל – הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ט"ז בניסן התשע"ח (01.04.2018).


